

NHỚ ISEKAI TEYVAT

CHƯƠNG 03: MÀN ĐÊM MONDSTADT

=====

= Đâu đó gần Tỉu trang Dawn =

Trời đã về đêm, sau một chặng đường dài đoàn buôn quyết định dựng trại nghỉ chân tại Thung Lũng Mộng Mơ nằm giữa Tỉu Trang Dawn và Thanh Tuyền Trấn. Đây là một đoàn buôn lớn và họ đang mang nhiều hàng hóa có giá trị từ Liyue tới Mondstadt.

Lúc này đã muộn, trăng đã lên và trời đã bắt đầu trở lạnh nhiều người đã bắt đầu lui về lều của họ để nghỉ ngơi, chỉ còn một số người đặc biệt là lính canh là còn quây quần bên vài ba cái bếp lửa.

“Với tốc độ như thế này thì có lẽ chậm nhất là tối mai chúng ta sẽ tới thành Mondstadt đó” Một thương nhân Liyue nói rồi nốc sạch cốc rượu trên tay.

“Chuyến này chúng ta đi cũng nhanh nhỉ. Nhưng mà nhắc tới thành Mondstadt...” Một người đàn ông khác tiếp lời: “Tôi nghe nói gần đây chỗ đó thường xuyên bị một con rồng không biết từ đâu tới tấn công đó.”

“Ồi có chuyện đó thật à? Sao anh biết thế?” Một người nữa hỏi lại.

“Tôi nghe nói vụ này từ trước khi chúng ta khởi hành từ Liyue cơ.” Vị thương nhân rót rượu rồi lại 1 hơi uống cạn ly: “Nghe nói con rồng đó to lắm, ba đầu, sáu chân, mười hai cái cánh, gầm lên là tạo ra giông bão. Đội Kị Sĩ Tây Phong cũng bó tay đó.”

“Dvalin là một trong Tứ Phong Thủ Hộ của Mondstadt.” Nhinho chép miệng nói khi đang ngồi hơ tay bên đồng lửa: “Chuyện nó tấn công thành là hiểu lầm thôi, Đội Kị Sĩ đã xử lý xong chuyện đó rồi, Mondstadt đúng là có bị thiệt hại một chút nhưng mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp.”

“Ừa sao cậu biết chuyện này?”

“Sáng nay chúng ta có gặp một đoàn buôn rượu đang trên đường tới Liyue mà. Họ kể cho tôi nghe vậy đó.” Nhinho tiếp lời rồi đứng dậy đi về phía lều của mình: “Mà thôi tôi đi nghỉ một lúc đây.”

= Một lúc lâu sau =

Nhinho bị đánh thức bởi nhiều tiếng động lớn ở bên ngoài. Cậu bé mệt mỏi ngồi dậy thì nghe tiếng la hét thất thanh.

“Hilichurl tấn công, Hilichurl tấn công!”

“Haizz... hồi sáng mấy người ở Tỉu Trang đã nói đường này giờ đầy Hilichurl mà...” Nhinho thở dài: “Lại phải làm việc rồi, còn làm việc đêm nữa chứ, phen này mình phải tăng giá mới được.” Đoạn cậu choàng dậy, vơ lấy cuốn sách và cái nón rồi phóng ra khỏi lều.

Trước mặt cậu là một quang cảnh hỗn loạn, đây đó một vài chiếc lều đã bốc cháy, vài rương hàng đã vỡ tan. Tiếng gào rú của bọn Hilichurl hòa vào tiếng la hét của đoàn buôn vang vọng cả thung lũng. Mấy chục tên

Hilichurl xông bừa vào trại mặc sức đập phá, cướp bóc. Trong khi đó các thương nhân đều không biết chiến đấu nên chỉ biết bỏ chạy tán loạn, chỉ một số nhỏ mạo hiểm giả và bảo vệ là cố gắng chống đỡ.

‘Hỗn loạn quá xá luôn, để xem nào...’ Nhinho định thần rồi đảo mắt quan sát.

Bỗng Nhinho nghe một tiếng ‘uych’ ngay cạnh. Nó nhìn lại thì đã thấy một thương nhân ngã sấp mặt xuống đất, chiếc túi trên tay cũng văng khỏi tay ông. Ngay phía sau ông ta là mấy tên hilichurl đang cầm gậy đuổi tới.

“Đồ quý giá của ta.... Ôi ôi... cứu tôi...” Vị thương nhân ngẩng lên rồi hoảng sợ hét đầy tuyệt vọng khi ba bốn tên hilichurl giờ gậy lên.

“Phong diệp!” Nhinho phẩy tay, lập tức năng lượng gió tích tụ lại thành một loạt những chiếc lá lấp lánh vây quanh người cậu. “Sát!”. Sau tiếng hô mấy chiếc lá lập tức lao vút về phía bọn Hilichurl.

“Yaaaaaa” Tên hilichurl chỉ kịp thét lên khi loạt lá đâm khắp người hắn, còn hai tên đồng bọn của hắn thậm chí còn không kịp kêu la gì đã ngã gục.

“Nhinho... cảm... cảm ơn...”

“Cảm ơn cái gì, chạy mau lên...” Nhinho lập tức quát. Nhưng chưa dứt câu nó đã nghe thấy một luồng sát khí phóng tới từ sau lưng. Theo phản xạ Nhinho lập tức nghiêng đầu, mũi tên nhọn bay sượt qua đầu nó rồi cắm vào thân cây bên cạnh.

“Từ phía sau à?” Nhinho chép miệng rồi quay lại.

Thật không may cho Nhinho, việc nó tấn công mấy tên hilichurl kia lập tức thu hút sự chú ý của những tên gần đó. Cả nửa tá hilichurl gồm cả một tên mitachurl khiên gỗ đều nhìn về phía thằng bé với ánh mắt đỏ ngầu đầy sát khí.

“Chà, đông quá nhỉ?” Nhinho nhìn lướt một lượt rồi nghĩ thầm: “Mình phải dụ bọn này ra xa khỏi đoàn buôn.”

Đoạn nó lại tung ra một loạt phong diệp nữa vào đám hilichurl rồi co chân chạy: “He he he... giỏi thì đuổi theo ta này.”

Loạt tấn công của nhinho lại đánh gục thêm 2 tên hilichurl nữa khiến cả đám hilichurl càng điên tiết, khi nó bỏ chạy thì cả đám liền đuổi theo.

“Tốt... tốt lắm... tốt lắm. Phong diệp... Phong diệp...” Nhinho vừa cười vừa chạy vừa liên tục đánh ra mấy loạt đánh nữa vào các nhóm hilichurl đang cướp hàng. Tất nhiên là không phải tất cả bọn hilichurl đều bị khiêu khích mà đuổi theo nó nhưng Nhinho cũng kéo được phần lớn đám hilichurl theo.

“Nhinho cậu... cậu tính làm gì?”

“Làm gì là làm gì? Mấy người lo xử lý chỗ còn lại rồi vào thành lẹ đi!” Nhinho hét với lại khi chạy vắt giò lên cổ về hướng Tửu Trang Dawn: “Đừng có chờ tôi! À mà thù lao vụ này tăng gấp đôi nhé!”

= Một lúc sau =

“Chà... mình cũng thành công quá nhỉ.” Nhinho thở dốc, tay dựa vào một thân cây bên cạnh rồi nhìn lại. Sau một hồi vừa chạy vừa đánh nhau kịch liệt nó không những đã dụ được một phần lớn đám hilichurl ra xa khỏi đoàn buôn mà còn đánh bại được một số. Tuy nhiên đến giờ nhìn lại thì cũng còn hơn một tá hilichurl, mấy tên mitachurl cùng với shamanchurl đang đứng trước mặt nó. Mắt chúng đều đỏ ngầu, răng nghiến chặt như muốn ăn tươi nuốt sống thẳng bẻ.

‘Heh, vậy là còn nhiều đây nhỉ?’ Nhinho nhìn qua một lượt đám Hilichurl rồi nghĩ thầm: ‘Đồng hơn mình nghĩ nhưng mà vẫn xử lý được...’

Rồi tên mitachurl cầm rìu găm lên rồi sấn tới, cùng lúc bọn xạ thủ hilichurl cũng bắn bừa về phía thẳng bẻ.

“Phong thuận.” Thằng bé phẩy tay, năng lượng nguyên tố phong liền bao quanh lấy nó, tạo thành một bức tường gió đánh bay toàn bộ mấy mũi tên.

“Choang!” Lưỡi rìu khổng lồ của tên mitachurl giáng xuống đầu Nhinho nhưng vẫn bị bức tường gió cản lại. Đòn tấn công vô hiệu làm tên quái vật càng điên tiết, hấn liền tiếp tục vung rìu đập liên tục vào bức tường gió.

“Nhiều đó chưa đủ đâu.” Nhinho, cười nhạt trước khi tung ra một loạt lá phong nữa vào bụng tên mitachurl ngay khi hấn vung rìu lên lần nữa. Tên mitachurl găm lên một tiếng rồi ngã gục.

Thấy một trong các thủ lĩnh gục ngã, bọn hilichurl bắt đầu lui lại, ngay cả mấy tên mitachurl còn lại cũng chưa dám xông vào tiếp.

‘Chà, mình tiêu tốn năng lượng khá nhiều rồi. Khiên cũng sắp hết thời hạn rồi. Phải dẹp bọn này nhanh.’ Nhinho nghĩ thầm.

“Nhóc con cũng khá đấy, dụ được bọn này tới tận đây xong còn muốn dẹp hết chúng nữa.” Chợt một tên phù thủy abyss băng xuất hiện trước bọn hilichurl: “Nhưng mà mày cũng dùng hết năng lượng nguyên tố rồi đúng không?”

“Thì ra là Giáo Đoàn Vực Sâu chúng bay đứng sau chuyện này. Hèn chi đám hilichurl này vừa đông vừa có tổ chức.” Nhinho lùi lại một bước thủ thế rồi nghĩ thầm, ngay lúc đó bức tường gió bao quanh người nó biến mất: ‘Mà chúng nó nói cũng đúng, mình cũng dùng gần hết năng lượng nguyên tố rồi. Tình hình khó khăn đây. Có thể phải dùng tới chiêu cuối rồi.’

“Nhưng mà một mình mày cũng không làm được gì đâu. Bọn tao đã dự trù tình huống có bọn mang vision như mày phá đám, he he he, giờ thì xử lý một mình mày ở đây trước.”

“Các ngươi có vẻ tự tin quá nhỉ.” Nhinho đáp khi bắt đầu tích tụ năng lượng gió quanh người.

“Đến lúc...” Bất chợt ánh sáng bùng lên. “...phán quyết!” . Rồi một con chim phụng hoàng lửa khổng lồ lao vút tới từ phía sau đám yêu quái.

“Cái gì vậy?” Tên phù thủy abyss chỉ kịp thốt lên trước khi đòn đánh mãnh liệt thổi bay khiên của nó và quét sạch cả đám hilichurl. “Ai... kẻ nào?”

“Phong thuận! Ấy da, hết năng lượng...” Sau khi quét sạch đám hilichurl thì con chim lửa tiếp tục trờ thẳng tới hướng Nhinho làm thằng bé phải vội giơ ra đòn đỡ, thật không may nó chưa hồi đủ năng lượng nên chỉ còn

cách nhảy sấp mặt xuống đất để tránh. Con phụng hoàng bay sượt qua chớp mắt của nó trước khi biến mất: “Dọa chết mình rồi...”

Trong đám khói mù mịt, tên phù thủy abyss rên rỉ: “Mày... mày có trợ thủ à... sao mà có thể?”

“Trợ thủ cái gì? Bộ người không thấy con chim lửa đó suýt đốt ta luôn hả?”

“Nói nhiều quá...”

“À...” Tên phù thủy hét lên rồi tiếng của hắn tắt lịm khi một lưỡi kiếm rực lửa chém thẳng vào đầu nó.

“Cảm ảm cái gì, tôi vừa cứu cậu đó nhóc.” Một tiếng nói vọng ra từ trong đám khói, Nhinho nheo mắt nhìn thì thấy đó là một người cao lớn tóc đỏ, vận đồ đen.

“Ồ là lão gia Diluc à?” Nó thốt lên rồi nhanh chóng đứng lên: “Lão gia làm tôi bất ngờ đó.”

“Tôi còn bất ngờ hơn vì cái gan của cậu đấy Nhinho.” Diluc bước lại gần thẳng bé kia: “Một mình dụ cái đám kia tới sát Tùu Trang Dawn xong còn đánh nhau ở đây cơ. Thế có bị thương không?”

“Tôi không sao... dù sao thì cũng cảm ơn anh...”

“Không bị thương là tốt, kéo lại có người bảo khách đi ngang Tùu Trang Dawn bị thương thì chúng tôi khó làm ăn.” Diluc khoanh tay rồi nói: “À mà nói luôn cho cậu biết, đoàn buôn của cậu còn bị một đợt tập kích nữa đó nhưng mà người của Đội Kị Sĩ tới vừa kịp, giờ này chắc họ vào trong thành rồi. Thôi cậu đi đi, trời sắp sáng rồi.”

“Ồ thế lão gia Diluc không để lữ khách lạc đường này ở nhờ tới sáng sao?” Nhinho cười nói và để lộ bản tính thích đùa của nó.

“Ờ trợ cũng được nhưng mà tiền trợ là 100 000 Mora từ giờ tới sáng.” Diluc gằn giọng: “Thêm nữa là chỗ tôi không có phòng nên cậu có thể trọ lại trong chuồng ngựa.”

“Chà... Tùu Trang Dawn không có mền khách lắm nhỉ. Vậy thì tôi không làm phiền lão gia nữa. Nhưng mà cũng cảm ơn anh lần nữa. Vậy nhé.” Nhinho đáp rồi định quay đi nhưng nó liền quay lại: “À mà khoan, làm sao anh biết được tôi đánh nhau ở đây?”

“Cậu với bọn chúng đánh nhau ầm ỹ tới tận trong thành còn nghe còn gì?”

“Hừm...” Thăng bé chống cằm suy nghĩ một thoáng rồi nói tiếp: “Không đúng, chỗ này cách cả thành Mondstadt lẫn Tùu Trang Dawn khá xa, không thể có chuyện anh đi từ trong thành hay từ tùu trang đến đây sau khi nghe tiếng đánh nhau được. Giờ này cũng đã quá muộn nên nếu hôm nay anh làm ở quán rượu thì cũng đã phải về lâu rồi.”

“... tôi ngủ không được nên đi dạo tới đây.”

“Đi dạo giữa đêm khuya vào rừng sâu? Tôi chưa từng nghe chuyện lão gia Diluc có thói quen này đấy. Chưa kể cái cách anh xuất hiện rồi ra đồn cũng quá hoàn hảo để có thể nói là tình cờ. Anh ra đồn đúng lúc tên phù thủy abyss xuất hiện và đám quái vật tụ lại một chỗ, cũng vừa đúng lúc tôi dùng cạn năng lượng nguyên tố. Và anh đánh ra đúng một đòn thôi.” Nhinho liền nói một tràng: “Nhưng điểm mấu chốt ở đây là, làm sao anh biết tôi có

liên quan tới đoàn buôn đó và anh biết rõ là họ bị tập kích thêm lần nữa nhưng Đội kị sĩ tới kịp. Anh hẳn là phải biết rõ tất cả các thông tin này và có mặt ở gần đây từ trước.

“Hừ... lập luận nhiều quá nhỉ? Biết thế tôi để bọn quái đó đập cậu một trận rồi mới ra mặt. Đoàn buôn đi đâu, làm gì tất nhiên là tôi biết tại vì có một lô rượu và nguyên liệu của chúng tôi. Tôi không yên tâm giao hàng hóa cho đám vệ sĩ như cậu hay bọn nhóc kị sĩ nên mới bí mật theo dõi đó.”

“Thế là anh thừa nhận là có nhúng tay vô vụ này nhé.” Nhinho cười nhẹ: “À mà trên đường từ Liyue về đây tôi có nghe đồn là Mondstadt thời gian này xuất hiện một ‘anh hùng áo đen’ chuyên diệt ác giúp người ban đêm đấy. Hừm... nhìn lại thì lão gia Diluc... có hơi nhiều điểm tương đồng đấy.”

“... hừm... anh hùng áo đen. Lời đồn nhảm chán...”

“Ồ thế à? Vậy là anh không phủ nhận?”

“Hừm... tôi chả có gì để nói với mấy cái suy đoán lung tung của cậu cả.”

“Vậy là không khẳng định cũng không phủ nhận?”

“...”

“Nah, tôi đùa thôi, lão gia Diluc đừng có nghiêm trọng vậy chứ.” Nhinho lại cười nhẹ rồi nói: “Mà thôi, không làm phiền nữa. Tôi xin cáo từ đây. À mà lão gia đừng lo, tôi sẽ không nói với ai vụ này đâu. Coi như đó là lời cám ơn của tôi nhé.”

“Hừm... gặp lại sau vậy.”